

**ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-I.4131.156.2012.AHor
WOJEWODY LUBUSKIEGO**

z dnia 27 kwietnia 2012r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.) stwierdzam nieważność § 6 oraz § 11 załącznika Nr 1 do uchwały Nr XV/91/12 Rady Gminy w Bojadłach z dnia 26 marca 2012r. w sprawie zmiany Statutu Ośrodka Pomocy Społecznej w Bojadłach.

UZASADNIENIE

W dniu 26 marca 2012r. Rada Gminy w Bojadłach podjęła uchwałę Nr XV/91/12 w sprawie zmiany Statutu Ośrodka Pomocy Społecznej w Bojadłach. Przedmiotowa uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 4 kwietnia 2012r.

Przeprowadzana przez organ nadzoru ocena prawna powyższej uchwały prowadzi do wniosku, iż akt ten jest częściowo sprzeczny z prawem, tj. art. 17 ust. 1 i 2 oraz art. 110 ust. 3 i 11 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 175, poz. 1362 ze zm.).

W § 6 załącznika Nr 1 do badanej uchwały Rada wskazała, że „Zadania własne gminy z zakresu pomocy społecznej określa art. 17 ust. 1, a zadania własne gminy o charakterze obowiązkowym ustawa z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej”. Zapis ten został skonstruowany w sposób nielogiczny i sprzeczny z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej. Przepis art. 17 ust. 1 w pkt od 1 do 20 w/w ustawy wymienia bowiem zadania własne gminy o charakterze obowiązkowym. Natomiast w ust. 2 tego artykułu ustawodawca określił pozostałe zadania własne gminy, które nie mają jednak charakteru obowiązkowego. Zapis wprowadzony przez lokalnego prawodawcę jest więc sprzeczny z materią ustawową, a poza tym jest zbędny. O tym co należy do zadań własnych gminy z zakresu pomocy społecznej, czy to obowiązkowych czy też fakultatywnych, przesądza sam ustawodawca w przepisach rangi ustawowej. Rada gminy nie powinna więc w treści statutu ośrodka pomocy społecznej wskazywać gdzie zostały określone zadania własne gminy, skoro wynikają one wprost z przepisów wyższego rzędu. Poza tym zadania gminy z zakresu pomocy społecznej mogą określać i określają także przepisy innych ustaw. Zatem zapis § 6 załącznika do badanej uchwały mógłby jedynie wprowadzać osoby zapoznające się z jego treścią w błąd co do katalogu zadań własnych gminy z zakresu pomocy społecznej.

Za niezgody z prawem należało również uznać § 11 załącznika do badanej uchwały. W przepisie tym Rada wskazała, iż pracownikami ośrodka są: 1. pracownik socjalny – dwa etaty, 2. pracownik ds świadczeń socjalnych - jeden etat, 3. księgową - pół etatu. W ocenie organu nadzoru regulacja ta jest sprzeczna z art. 110 ust. 3 i 11 ustawy o pomocy społecznej. Z przepisu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009r., Nr 157, poz. 1240 ze zm.) wynika, że "jednostka budżetowa działa na podstawie statutu określającego w szczególności jej nazwę, siedzibę i przedmiot działalności". Elementami, które muszą się znaleźć w statucie ośrodka pomocy społecznej są wyłączenie nazwa, siedziba i przedmiot działalności. Zdaniem Wojewody Lubuskiego w statucie ośrodka pomocy społecznej rada gminy nie powinna określać liczby pracowników (etatów) zatrudnionych w ośrodku. Z ust. 3 art. 110 ustawy o pomocy społecznej wynika, iż "ośrodek pomocy społecznej, wykonując zadania własne gminy w zakresie pomocy społecznej, kieruje się ustaleniami wójta (burmistrza, prezydenta miasta)". Ośrodek pomocy społecznej podlega więc organowi wykonawczemu gminy i to on odpowiada za jego działalność. Rada gminy nie może więc ogólnie w statucie

ustalać liczby etatów w ośrodku. Decyzja o poziomie zatrudnienia powinna należeć do wójta i kierownika ośrodka pomocy społecznej, który kieruje jego pracą. Liczba osób zatrudnionych może się zmieniać w zależności od zadań i potrzeb gminy w zakresie pomocy społecznej, a także od możliwości finansowych gminy związanych z zapewnieniem wynagrodzenia dla pracowników ośrodka. Ilość zatrudnionych w ośrodku pracowników socjalnych nie może być jednak mniejsza od ustawowego minimum. Zgodnie bowiem z art. 110 ust. 11 ustawy o pomocy społecznej „Ośrodek pomocy społecznej zatrudnia pracowników socjalnych proporcjonalnie do liczby ludności gminy w stosunku jeden pracownik socjalny na 2 tys. mieszkańców, nie mniej jednak niż trzech pracowników”. Przepis ten określa proporcje zatrudnienia w ośrodku pomocy społecznej pracowników socjalnych. Ich liczba powinna być proporcjonalna do liczby mieszkańców gminy. Jeden pracownik powinien przypadać na 2 tys. mieszkańców, jednak zatrudnieni muszą być co najmniej 3 pracownicy socjalni. Wskazane proporcje należy uznać za absolutne minimum, co oznacza, że nawet w gminach poniżej 2 tys. mieszkańców musi być zatrudnionych co najmniej 3 pracowników socjalnych. Wymóg ten nałożył na gminy ustawodawca i nie przewidział od niego wyjątków. W związku z tym zapis § 11 pkt 1 załącznika do badanej uchwały (pracownik socjalny – dwa etaty) został uchwalony sprzecznie z art. 110 ust. 11 ustawy o pomocy społecznej.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie:

Na niniejsze rozstrzygnięcie służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od daty doręczenia rozstrzygnięcia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy praw w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Z upoważnienia
Wojewody Lubuskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli
Teresa Kaczmarek